

Tøbrud

af Erling Kristensen

Her var frost bitte børn,
her var snetyst og koldt.
Her var ondt både ude og inde,
men trods vinter og mørke vort håb har vi holdt,
- og nu blæser tøbruddets vinde.

Vi må op, bitte børn,
vi må ud af vort hi.
Der står vårmunter regn mod vor rude,
og der risler en kimende tømehodi
under snelandets smeltende pude.

Vi må ud, bitte børn,
i det disede gry,
der dæmmer så mildt om vor hytte.
Vi må ud i en stund, der er salig og ny
for enhver, der har sind til at lytte.

Vi må frem, bitte børn,
over snesmeltning og sjaap
for at stå ved en sort lille tue.
For at hilse den jord, der af snesengen slap,
for at klappe dens muldede bue.

Har i set, bitte børn,
her er spirer trods alt.
Her er små bitte nyfødte blade,
der er skærmet af dem, der for vinteren faldt ...
og nu sidder der skinnende glade.

Har i hørt, bitte børn,
en så ny lille lyd
der oppe i regndråbe-vrimlen?
Det er lærken, der røber sig selv og sin fryd
med et prøvende pip under himlen.

Her er tøj, bitte børn,
her er flagrende vind,
og dog kan vel vinteren strenges ...
Men frosten når aldrig til bunds i et sind,
der glemmer sin frygt for at længes.